

РЕШЕНИЕ

№ 13290

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9834** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Х. Ю. С. А., малолетен, [дата на раждане], гражданин на С., чрез законния му представител А. А. М. А. – майка, подадена чрез адвокат М. Н., със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу отказ от 14.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република Б. в [населено място], Й..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен и се иска да бъде отменен, като с оглед разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ се правят твърдения, че отказът засяга основни права и свободи на чужденеца по ЕКПЧ, а именни правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано в чл. 8 от ЕКПЧ.

Тезата на жалбоподателя, представляван в съдебно заседание от адвокат Н. е, че за издаване на визата са представени всички документи, налице е решение за събиране на семейството, което не е съобразено, както и че в процесния отказ липсват конкретни мотиви, което е основание за отмяна. С отказа се препятствала възможността за събиране на семейството на жалбоподателя, което засяга права, гарантирани от ЕКПЧ, както и липсва преценка за най-добрия интерес на детето. Цитира дела пред АССГ относно отказите на други членове на семейството на жалбоподателя, по които решенията са за отмяна на отказите за издаване на дългосрочни визи.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата. При спазване на изискванията на чл. 15 от Закона за закрила на детето, съдът е изискал от Агенция за социално подпомагане становище или социален доклад. От Дирекция „Социално подпомагане“ В. е представен доклад, в който са изложени съответните фактически

обстоятелства относно семейството на жалбоподателя и е казано „В интерес на детето е да живее с двамата си родители в сигурна, безопасна и защитена среда“. В заключение е предоставено на компетентността на съда, като вземе предвид всички обстоятелства, свързани с детето Х. Ю. С. А., да вземе решение за неговия най-добър интерес.

Съдът, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 13.02.2025 г., чрез законен представител А. А. М. А. – майка, Х. Ю. С. А. е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Паспорт на Х. Ю. С. А., издаден от компетентните власти на С., 2. Решение № 7286/27.06.2024г. на председателя на ДАБ, с което на Ю. С. А. Ш. е предоставен хуманитарен статут и Решение № 463/14.01.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците на Ю. С. А. Ш. е разрешено да се събере на територията на Република Б. със съпругата си А. А. М. А. и с малолетните си деца, между които и Х. Ю. С. А., 3. писмо от Председателя на ДАБ до Директора на Дирекция „К. отношения“, МВНР, видно от което на Ю. С. А. Ш., комуто е предоставен хуманитарен статут е разрешено да се събере със съпругата си и малолетните си деца, между които и Х. Ю. С. А. на територията на Република Б., като в тази връзка на посочените лица следва да бъдат издадени документи за пътуване, 4. карта на лице, получило субсидиарна закрила, издадена от МВР – С., издадена на Ю. С. А. Ш. и 5. застрахователен сертификат за сключена застраховка за медицински разноски в чужбина, издаден на името на Х. Ю. С. А..

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика на Република Б. в Кралство Й., с която М. Г., Завеждащ Консулската служба при посолството а Република Б. в [населено място], Кралство Й., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Относно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура, с писмо рег. № 536400-93327/18.10.2025 г., Дирекция „Миграция“ – МВР е уведомила съда, че Дирекция „Миграция“ – МВР не участва в националното консултиране по издаване на визи за дългосрочно пребиваване на основание решения за събиране на семействата от ДАБ при МС.

Видно от приетото становище рег. № М-10731/17.10.2025 г. на Заместник-председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, агенцията не е изразявала становище по подаденото заявление и няма изготвени документи, относими към воденото производство.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че представената информация относно обосновката за целта и условията на планирания престой на заявителя не е достоверна. Прието е, че има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ.

В хода на съдебното обжалване като доказателство е прието извлечение от Извлечение от семейния регистър на [населено място], област Х., видно от което Х. Ю. С. А. е син на Ю. С. А. Ш. и А. А. М. А..

При горната фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Х. Ю. С. А., чрез законния

представител на 14.08.2025 г. Жалбата е подадена в АССГ на 25.08.2025 г. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Предвид направените твърдения за засягане правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано в чл. 8 от ЕКПЧ, жалбата е допустима и с оглед разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република Б. в [населено място], Кралство Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа. От формална страна отказът е издаден в предвидената от закона форма, доколкото се посочва правно основание чл. 10, ал. т.22 от ЗЧРБ, а като фактически основания са дадени констатации, че представената информация относно обосновката за целта и условията на планирания престой не е достоверна и че има данни, че целта на влизането на заявителя е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът намира, че по делото не се установиха посочените фактически основания, които да обосновават прилагането на посоченото правно основание за отказ на виза за дългосрочно пребиваване.

По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е член на семейството /син/ на Ю. С. А. Ш., гражданин на С., на когото, с решение № 7286/27.06.2024 г. на председателя на ДАБ е предоставен хуманитарен статут, а с решение № 463/14.01.2025 г. му е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си и малолетните деца. Установено е още, че в хода на административното производство по издаване на оспорения отказ Ю. С. А. Ш. е представил валиден сирийски паспорт, застрахователна полица и удостоверение за семейни връзки. Според разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ /действаща към датата на подаване на заявлението – 13.03.2025 г./, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. В конкретния случай липсват доказване защо административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ, а именно коя конкретно е недостоверната представена информация за целта и условията на престоя и какви точно са твърдените данни, че целта на влизането на чужденеца е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. В случая не са налице конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към конкретния казус, в контекста на приложените към

заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Липсва фактически и правен анализ на представените от заявителя документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от него обстоятелства. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения на констатациите в отказа смисъл. Целта и условията на заявеното с процесното заявление пребиваване в РБ се установяват по несъмнен начин от цитираните по – горе две решения на ДАБ. Жалбоподателят е син и съответно член на семейството на Ю. С. А. Ш., на когото е разрешено да се събере със своето семейство. В този случай той би следвало да има статут на дългосрочно пребиваващ чужденец, което означава (арг. чл. 24е, ал. 1 ЗЧРБ), че неговата съпруга и майка на децата му, както и самите деца може да получат разрешения за продължително пребиваване, със срок една година, с възможност за подновяване, без да се надхвърля разрешеният срок на пребиваване на титуляря. У. израз „може“ предполага, че компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо не е съобразил влезлите в законна сила решения на председателя/заместник - председателя на ДАБ, цитирани по – горе и е приел че информацията е недостоверна и целта е миграция към трета държава. Такива мотиви липсват в процесния отказ, който се явява напълно формален и почиващ на бланкетна обосновка, като ответникът не е изпълнил задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими към случая, факти и обстоятелства.

Освен изложеното, следва да се посочи и че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Наред с това е и преценката за засягане на права и свободи повече от необходимото, тъй като се касае за упражняване на право на събиране на семейството. Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Като съобрази горното, съдът в заключение намери оспорения отказ за незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Освен, че е издаден без да са изяснени и обсъдени относимите факти и обстоятелства, не съдържа конкретни, ясни и индивидуализирани фактически основания, които да обосновават приложението на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ, като липсва относим анализ на представените по преписката доказателства и на обстоятелствата, релевантни за конкретния случай. Същевременно от приетата по делото административна преписка е видно, че са налице предпоставките по чл. 24, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“, доколкото заявителят е член на семейството на чужденец с предоставен хуманитарен статут, за когото е налице разрешение за събиране на семейството в Република Б., като към заявлението са представени изискуемите

документи, удостоверяващи самоличността, семейната връзка и останалите относими факти. Наред с това отказът не държи сметка за гарантираното от чл. 8 ЕКПЧ право на зачитане на личния и семеен живот, а в случая е засегнато и дете – и съответно принципа за висшия интерес на детето, който следва да бъде водещо съображение при издаване на административния акт. Отказът следва да бъде отменен, а преписката върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

В горния смисъл е и решение на ВАС на РБ № 2995/17.03.2026г. по адм.дело № 888/2026г., постановено по повод обжалване на отказа за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на друг член на семейството на жалбоподателя при същите обстоятелства.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК при отмяната на отказа, административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 13.03.2025 г., подадено от името на Х. Ю. С. А. - гражданин на С., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 14.08.2025 г., издаден от ЗКС при Посолството на РБ в [населено място]-Кралство Й., по заявление от 13.03.2025г. на Х. Ю. С. А., гражданин на С., [дата на раждане] , действащ чрез своята майка и законен представител А. М. А..

ИЗПРАЩА преписката на административния орган - ЗКС при Посолството на РБ в [населено място]-Кралство Й. за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя, при спазване на дадените с решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ, в 14 - дневен срок от съобщаването.

Съдия: